

În tivul speranței

Emaanastasia

În tivul speranței

În tivul speranței, tăcerea e-n floare,
Frumosul meu geme, pe-a nopții visare,
Și țipă din aripi, cocorii, cântând,
Iubirea-i ascunsă: în vers, rând de rând.

Sălbatice vremuri întoarse acasă,
Servesc sănătoase dorința rămasă,
Dar restul de dor ce se-ntide în pat
Rămâne-n poemă c-un vers împănat.

Durerile toate pe malul speranței
Risipă le-aș face prin ceasul distanței
Și orele toate le-aș pune pe umăr
Poemele nopții cu tine să număr.

Dar luna visează luceferi tăcută
Și-n tivul speranței se lasă văzută,
Și-n albia firii, cu noi într-un vers
Visează să stea, c-un-treg univers.

Iar soarele-n ziuă, ne strigă, departe,
Prin razele lui, poema ne-mparte
Când noi, ne-am pierdut în taina vorbirii
Și scriem din viață, poema iubirii.